

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1330/2020
25.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Слађане Накић Момировић, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Булатовић, адвокат из ..., против туженог „Путеви“ АД Ужице, чији је пуномоћник Невена Фирст, адвокат из ..., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1000/19 од 11.06.2019. године, у седници одржаној 25.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1000/19 од 11.06.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1000/19 од 11.06.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 1049/15 од 04.02.2019. године, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да тужилци на име неисплаћеног дела зараде, за период од 01.11.2012. до 31.10.2015. године, исплати укупан износ од 850.888,17 динара и то у месечним износима са законском затезном каматом који су ближе наведени у изреци. Истом пресудом обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 93.655,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1000/19 од 11.06.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда и одбијен је као неоснован и захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој накнади трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или

правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП. Наиме, тужила је у овој парници тражила исплату разлике зараде у спорном периоду, која је према наводима тужиле погрешно обрачунавана и зато је тужилци исплаћена умањена зарада. Ревизијским наводима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања у погледу методологије и начина обрачуна зараде, као и примене Појединачног колективног уговора од 06.02.2006. године, Посебног колективног уговора за делатност путне привреде и Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала Србије који се примењивао до 29.03.2014. године, а у вези утврђења коефицијента за исплату зараде и минималне цене рада. Ревизијски наводи којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, као и захтев за тумачење подзаконских аката нису разлози за изјављивање посебне ревизије. Осим тога, у предметима са сличним чињеничним и правним основом, у вези обрачуна зараде запослених код овог туженог, донете су одлуке са којима је правни став изражен у побијаној пресуди у сагласности, између осталог и пресуда Врховног касационог суда Рев2 2292/18 од 20.03.2019. године, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 29.12.2015. године, а побијани део правноснажне пресуде од 850.888,17 динара не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиле није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију јер ти трошкови нису били ни нужни ни неопходни за одлучивање о овом правном леку (члан 154. став 1. ЗПП).

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић